

BrukarHuset i Örebro

Vägen från vision till verklighet

MELLRINGE
STADEN

← Mellringev. 120 A-F
Mellringev. 90-108, 130 →

← Mellringe Skolan

← BrukarHuset

Mellringe Center →

Mellringe Hallen →

Vitsippan →

Specialpedagogiska
Institutet →

BASAB/WÅAB →

Förord

BrukarHuset är namnet på ett hus i utkanten av Örebro där länets handikapporganisationer har sina kanslier. I huset finns också flera av organisationernas lokalföreningar.

Invigningen av BrukarHuset ägde rum den 4 juni 2005. Vägen fram till denna invigning kan beskrivas som lång och snårig. För handikapporganisationerna har den varit kantad av motsättningar, kompromisser och en stor portion ideellt arbete.

Denna skrift består av en samling personliga berättelser om vägen från vision till verklighet. Författarna representerar olika organisationer och intressen. De har blivit ombedda att ge en personlig beskrivning och att i någon mån också dra slutsatser av processen.

Antologin är tänkt som ett tidsdokument. Den fungerar också som dokumentationen av en process. Texten är skriven för den som är intresserad av BrukarHusets historik. Men också för den som vill genomföra en motsvarande process i ett annat sammanhang och som av den anledningen är intresserad av våra erfarenheter. Skriften kan också läsas som ett exempel på vad man kan åstadkomma genom samverkan.

Martin Lind

Ordförande i Länshandikapprådet och i
Beredningen för funktionshinder

Bakgrund

Under Europeiska Handikappåret 2003 fick Örebro läns landsting, handikapprörelsen med flera, projektbidrag från bland annat Arvsfondsdelegationen. Efter årets slut fanns knappt 20 000 kronor över. Eftersom de som ingått i arbetsgruppen för Handikappåret upplevt samarbetet som positivt och konstruktivt föddes tanken att använda resterande medel till en ny, mindre arbetsgrupp. Deras uppgift skulle vara att undersöka förutsättningarna för gemensamma lokaler för handikapporganisationerna. Kontakt togs med Arvsfondsdelegationen som gav sitt samtycke.

Arbetsgruppen kom, i det första skedet, att bestå av Leif Eriksson, SRF, Lars Johansson, DHR, Ulla Flodström, Reumatikerförbundet, Carina Falk, Landstinget och Anders Nyhlén, Örebro kommun.

Den första åtgärden, under våren 2004, var att sammankalla till ett möte med företrädare för landstinget och Örebro kommuns fastigheter. Avsikten var att dels presentera de behov av lokaler, läge, storlek och handikapptillgänglighet som fanns, dels att höra vad de olika fastighetsägarna eventuellt hade att erbjuda.

Förslag som kom fram var bland annat en tidigare skofabrik på Pappersbruksallén, ett nybygge på ca 600 kvadratmeter på Bettorpsgatan, undervåningen på det hus som rymmer Olaus Petri vårdcentral samt ett våningsplan i ett av husen i Grenadjärstaden.

Inget av förslagen var helt bra. När arbetsgruppen tittade på lokalerna i Grenadjärstaden, som ägs av Örebroporten, föreslog förvaltningschefen Rolf Karlsson att gruppen också skulle titta på lokaler i Mellringestaden, som snart skulle bli lediga. Förslaget mottogs först med en viss skepsis,

därför att man tyckte Mellringe låg för långt bort från centrum. Men efter att ha sett lokalerna och fått beskrivet hur de skulle kunna anpassas, insåg arbetsgruppen att det var det bästa och enda tänkbara förslaget till lokal som skulle kunna tillfredsställa allas olika behov av anpassning.

Samtliga brukarorganisationer, både läns – och lokalföreningar, inbjöds till en informationsträff den 15:e juni ute i Mellringestaden. Förslaget presenterades och lokalerna förevisades. En viss förvirring angående lokalföreningarna inträdde, då ingen representant för Örebro kommun fanns på mötet, som kunde svara på frågor om hur kommunen skulle hantera bidragen till föreningarna vid en eventuell flytt. Reaktionerna i de olika organisationerna var både positiva och negativa.

Den 17:e augusti inbjöds så till ett nytt möte. Inbjudna var en representant för varje organisation med mandat att rösta för sin förening om flytt till Mellringestaden eller inte. Tyvärr närvarade inte heller vid det mötet någon representant för Örebro kommun, varför vissa oklarheter kring lokalföreningarna fortfarande kvarstod.

För att förslaget skulle antas beslutade mötet att det skulle krävas två tredjedelars majoritet. Röstningen utföll så att det blev ett nej till Mellringestaden med en rösts övervikt. Från länsföreningarna röstade de allra flesta för flytt men flera lokalföreningar var emot.

Några deltagare ville att arbetsgruppen skulle fortsätta att leta alternativ centralt i Örebro. Men eftersom uppdraget var att ta fram det bästa tillgängliga alternativet och presentera det för organisationerna, ansåg arbetsgruppen att uppdraget med detta var fullgjort.

Eftersom de flesta länsorganisationerna var positiva till Mellringestaden, tog Martin Lind tag i frågan och den 18 oktober 2004 togs beslut i Hälso- och sjukvårdsnämnden om att alla hyresbidrag från landstinget till brukarorganisationerna skulle betalas till lokalerna i Mellringestaden och att samtliga länsorganisationer skulle erbjudas administrativa lokaler där.

Från Hälsokansliet kom en förfrågan om jag, Carina Falk, kunde vara landstingets representant i den fortsatta processen.

Den 4 november kallade jag därför samtliga föreningar till ett möte, vars syfte var att välja en styrgrupp för det fortsatta arbetet. Styrgruppen kom att se ut enligt följande:

Leif Eriksson, SRF ordförande

Lars Johansson, DHR

Maria Andersson, FUB

Yvonne Nordlund, Mag- och tarmsjukas förening

Ewa Rüdén, Astma- och allergiföreningen

Dessutom deltog *Margareta Persson*, som representant för de anställda, och jag själv i kommande styrgruppsmöten.

Den första åtgärden var att utse ett antal arbetsgrupper, där vår strävan var att få så bred representation som möjligt i grupperna för att fördela ansvaret och få många människor att känna sig delaktiga i flyttprocessen. Dessa grupper gjorde ett mycket gott arbete.

Vi har också haft ett antal träffar med företrädare för Örebroporten för att diskutera olika praktiska frågor.

En interimsstyrelse bildades den 24 februari 2005 för föreningen

”BrukarHuset”. Föreningens ändamål är att svara för verksamhet och drift av BrukarHuset. Interimsstyrelsen består av samma personer som utgjort styrgruppen och ska verka fram till årsmötet, som ska hållas senast i december 2005.

Den 4 juni 2005 invigdes så lokalerna, som efter en namntävling, fick namnet ”BrukarHuset”

Carina Falk

Habiliteringen, Örebro läns landsting

Bildtext ovan:
Konferensrummet ger möjlighet till föreningsmöten.

En vision har blivit verklighet

1994 ändrades mitt liv drastiskt. Jag fick astma, allergi och annan överkänslighet. Det har blivit många och långa vårdtider på lungkliniken. Jag blir dålig av alla parfymerade produkter så som duschkräm, deodorant, kroppslotion, hårschampo, balsam samt tvätt- och sköljmedel.

1996 kom jag med i Handikapprörelsen och Astma- och Allergiföreningen som då bodde tillsammans med andra föreningar på Eklundavägen. Efter en tid blev det flytt till Drottninggatan 48-50. 1998 fick jag förtidspension på grund av astma. När man nu ryckte bort mig från arbetslivet blev föreningen en räddning. Genom den kunde jag få förmånen att informera i samhället om astma, allergi och annan överkänslighet och byta okunskap till kunskap.

Nu började det ”glunkas” om ett Handikappens hus, vilket vår förening var positiv till. Tänk att ”bo” i samma hus och må bra. Ja, en vision väcktes. Det gick flera år, vi trodde nog att det lagts på is om ett Handikappens hus.

Att det går att ha ett Handikappens hus visade Linköping och Fontänhuset. Örebro läns HSO styrelse samt landstingsfolk var på studiebesök till Linköping, för att se deras ”hus”.

Landstinget skulle lämna över ansvaret för Handikappens hus till handikapprörelsen. När det gäller landstinget står länsföreningarna under dem. Lokalföreningar sorteras till Örebro kommun. De länsföreningar som har lokalföreningar får flytta med om de vill.

En ”lokalgrupp” ordnades för att se över var man kunde ha Handikappens hus. Gruppen arbetade på bra med att undersöka olika lokalalternativa

tiv. Det man fastnade för var i Mellringe (gamla administrationshuset). Det blev flera möten där de berättade vad som händer.

Ett stormöte förlades på Mellringe så att man fick se lokalerna. Vi fick träffa ÖrebroPorten och Rolf Karlsson. Vilka lokaler, ett hopp tändes. Nära till busshållplatsen, fria parkeringsplatser. Just parkeringsplatser var ett dilemma när vi ”bodde” på Drottninggatan. Frisk luft, fri från avgaser det mår alla bra av.

Ytterligare ett möte anordnades på gamla I3. Det var inte helt problemfritt, flera föreningar backade ur. Orsakerna var bland annat att det är för långt ut till Mellringe, att Mellringe har en dålig klang och så vidare. Jag frågade mig varför man diskuterade så? Vi kan inte ”bo” bättre, ren luft, bra hyra och en hyresvärd som är lyhörd för våra olika funktionshinder. Att Mellringe ligger långt ut, ja visst, MEN Örebro expanderar och säkert om ett antal år ligger Mellringe mera centralt.

Nu klubbades att det blir ett Handikappens hus och då i Mellringe. Man kallade till ett stormöte på Eklundavägen där man nu skulle utse ”Mellringegruppen”. Man röstade fram fem kandidater där jag ingick i gruppen. Nu hände verkligen något positivt. Vi var nu på god väg till ett gemensamt hus för handikappörelsen. Härligt!

När det gäller lokalföreningarna påbörjades en förhandling med Örebro kommun. Astma- och Allergi lokalförening fick hyresbidrag från kommunen. Det går inte att beskriva i ord vilken glädje vi kände. Nu äntligen kunde föreningen flytta hemifrån mig. Vår länsförening ligger i Hallsberg, men vår kanslist går snart i pension så länsföreningen och lokal-

föreningen blir då sambos.

Örebroporten som äger fastigheten har varit mycket lyhörda beträffande alla funktionshinder, när det gäller anpassning, sluss, färger, lim med mera.

Nu började diskussionerna om hur vi skulle gå tillväga med den allergianpassade sidan. Det blev en sluss mellan B- och C- sidan. På C-sidan (allergianpassade sidan) får man inte ha fisk, ägg eller jordnötter på grund av att det är luftburet allergen. Doft- och rökfritt ska gälla i hela BrukarHuset fast än är det lite si och så med det.

Handikapptoalett med lyfthiss och dusch för dem som vill duscha ordnades. Mellan B och C- sidan känner man nu verkligen skillnad på inomhusluften.

Nu har en vision blivit verklighet! Det är ljuvligt att komma till kansliet och må bra, slippa ta Bricanyl-spruta för att klara av att vistas i lokalerna. Det är livskvalité!

Inflyttningen påbörjades i mars 2005. Nu när föreningarna flyttat in utlyste man en namntävling.

Den 4 juni 2005 invigdes och döptes "huset" till BrukarHuset. Invigningstalare var vår förra landshövding Gerd Engman. Tre trumpetblåsare från Kulturskolan blåste fanfarer. Cirka 300 personer hade letat sig till Mellringe trots ovädret.

Deltog i olika seminarier gjorde landstingspolitiker, Örebroporten och Riks-HSO. Vinnare i namntävlingen var Lars Johansson från DHR som fick en tavla målad av Solveig Eriksson, kanslist på Astma- och Allergiföreningen Örebro län.

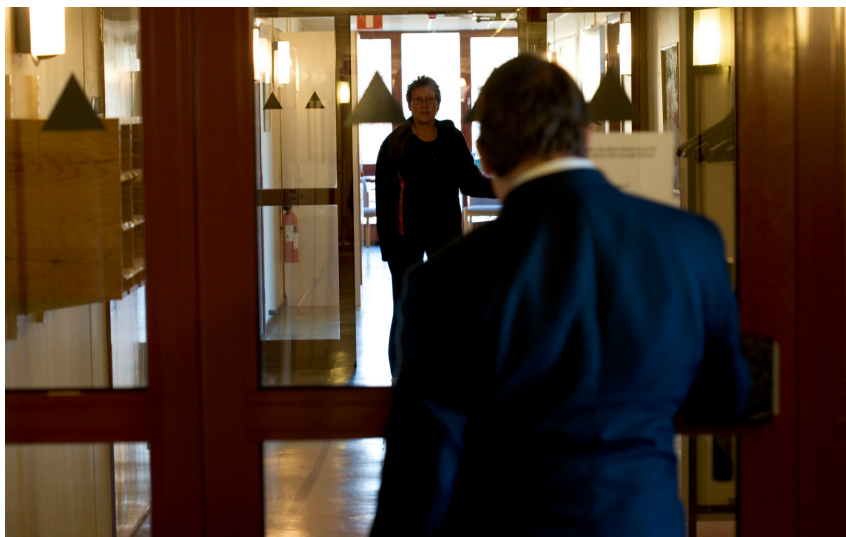
Till sist vill jag TACKA

- Örebro kommun som ger oss hyresbidrag.
- Örebro läns landsting som ordnat så att det här har gått i lås.
- Örebroporten för er lyhördhet.
- Brukarstyrelsen (Interrimstyrelsen).

Tänk på att doft- och rökfritt ger alla chansen att må bra.

Ewa Rüdén

Astma- och Allergiföreningen i Örebro och Örebro län

Bildtext ovan:

Luftslussen gör det möjligt för personer med ledarhund och personer med astma och allergi att vistas i samma korridor.

Brukarnas hus på Mellringe

Min bild av ”födslovåandorna” när BrukarHuset skulle födas.

Idén att samla alla handikapporganisationer i ett hus upplevdes som mycket positivt av de allra flesta inblandade.

Det skulle bli lättare att sammanvända resurser, att kommunicera med varandra, att diskutera gemensamma problem och utbyta erfarenheter. Kanske skulle vi få en gemensam reception med någon form av växel så att vi bättre kunde nås. Kanske också organisera gemensamma aktiviteter. Situationen skulle lösas för några föreningar som tidigare saknat kontor. Trångboddheten skulle försvinna. Lägre hyreskostnader kanske skulle kunna ge oss större verksamhetsbidrag. En länge närd idé skulle kunna bli förverkligad.

Så började våra möten där vi skulle enas om lokal, form, teknik, krav på handikappanpassning, utrustning, rumsfördelning, konferensrum, personalrum, vilorum, kopieringsrum, städskrubb och tillräckligt med toaletter med mera.

Arbetsgrupper tillsattes och vi kallades med jämna mellanrum till information och samråd. Utifrån att alla varit närmast eniga om att ett brukarhus var en mycket bra lösning för handikapporganisationerna så förändrades bilden drastisk för många när arbetsgruppernas förslag presenterades och många röster höjdes:

- Vi vill ha en lokal centralt i Örebro för tillgänglighetens skull!
- Vi har inte fått tillräckligt med information!
- Vi vill vara kvar i lokalerna vi har!
- Vi förlorar medlemmar!

- Vi blir onåbara!
- Mellringe har en negativ klang!
- Konferensrummen är för små!
- Vi kan inte dela rum med den föreningen!
- Vi kan inte rymmas tre föreningar i ett rum!
- Telefonkostnaderna med nya växeln blir för höga!

Tack och lov så satte landstinget ner foten i och med att de förklarade att föreningar som ej flyttade med till Mellringe skulle förlora sina hyresbidrag. Vi var några lokalföreningar som gärna ville följa med och där löste kommunen den ekonomiska delen för hyrorna.

Så flyttade vi in i olika etapper i ett mycket fint hus där byggherren hela tiden försökte lösa anpassningen efter våra önskemål. Vi behövde bara ringa på vaktmästaren så fick vi hjälp och städningen kunde ingen klaga på.

Det är klart att det knorrades ganska högljutt i korridorerna bland annat vad gällde rumsfördelningen, fördelningen av kostnaden för gemensamhetsutrymmen, för små brevlådor i närskapet och möbler och kartonger i korridorerna.

Vi inom handikapprörelsen, som i alla lägen förordar samverkan och dialog, visade när oenigheter uppstod under resans gång, att vi inte är några föredömen utan att vi reagerar precis som alla andra när beslut förändrar vår invanda form. Vi fokuserade det negativa istället för det positiva. Under perioder glömde vi de övergripande stora vinsterna att vara samlade och lät istället egna föreningsintressen gå i första rummet. Alla pratade inte med varandra utan det bildades grupperingar.

Alla visste vad de hade men kände osäkerhet med hur det skulle bli, vilket i sig är helt förståeligt.

Trots att den demokratiska processen fungerade bra så upplevde många att de inte fick gehör för sina synpunkter och att besluten fattades av några få som då också fick bära kritikens tunga börda i stället för uppmuntran för det stora arbete de lagt ner.

Demokrati innebär inte att alltid få som man vill men det har många svårt att acceptera. Jag har lärt mig:

- Att förändring måste få ta tid.
- Att vi människor behöver lång tid på oss för att ta in ny information.
- Att vi är negativa till förändringar.
- Att vi behöver tydliga direktiv från början.
- Att vi hela tiden behöver ha någon som vet ”allt” som vi kan vända oss till.
- Att vi måste bli bättre på att tala med varandra, inte om varandra.

Vi är på plats nu och brukarnas hus är förverkligat. Vi kommer ständigt föra diskussioner om förbättringar. Vi kommer inte alltid att vara överens. Men jag hoppas att vi i ärliga diskussioner bygger upp det förtroende för varandra som är förutsättningen för ett samarbete som gynnar oss alla och där det i diskussionerna är ” högt i tak”.

Birgitta Tell

Hörselskadades Riksförbund

Från tanke till verklighet för ett gemensamt hus

I mitten på 1990-talet dök för mig de första tankarna upp om ett gemensamt hus för alla handikappade i Örebro kommun. Huset skulle ha ett antal kontorsrum, konferensrum och studierum men framför allt ett Café som skulle vara ett drop-in-ställe. Vi var några entusiaster som for till Stockholm för att titta på en lösning på Södermannagatan som kallades för Brukarhuset, vilket drevs i SRF:s regi.

Fortsättningen på dessa tankar om det gemensamma huset i Örebro tog ett tvärt slut eftersom någon fastighet med våra önskemål inte fanns vid den tiden och någon finansieringsplan med kommunen i spetsen inte kunde upprättas.

Mina tankar om ett gemensamt hus var att vi alla handikapporganisationer på ett enklare sätt skulle kunna samarbeta med de handikappolitiska frågorna. Samarbetet fungerade ändå via referensgrupper och andra mötesformer, men då vid ett antal datumsatta tillfällen. Med ett gemensamt hus kan man spontanprata om frågorna på ett enklare sätt. Kanske vid fikabordet eller när man stöter på någon i korridoren eller i trapphuset.

Några år senare när Bengt Lindqvists bemötandeutredning, ”Lindqvists nia”, presenterades med några förslag till förbättringar för funktionshindrade återupplivades tankarna om gemensamheten. Vi skrev då ihop ett förslag till ett Brukarstödcentra i Örebro där ansökan om finansiering av ett projekt skulle sändas till Allmänna Arvsfonden. DHR ansåg att ansökan skulle kompletteras med vissa uppgifter. Kompletteringarna blev aldrig skrivna och ansökan sändes aldrig iväg utan blev istället en hyllvärmare hos DHR distriktet.

När Handikappåret 2003 var avslutat och delar av den arbetsgrupp som verkat under året samlades för en avslutning våren 2004 konstaterades att en summa slantar fanns kvar i kassan. Olika förslag dök då upp om vad vi skulle göra med dessa pengar. Allmänna arvsfonden som finansierat stor del av handikappåret gav löfte om att vi kunde använda dem som uppföljning av vad som framkommit under året. Några förslag fanns och bland dem kan nämnas att en rockkonsert för unga funktionshindrade skulle ordnas där Millencollin skulle stå på scenen. Ett annat förslag var att anordna en friidrottstävling för unga funktionshindrade. Sedan fanns också förslaget att återuppliva tidigare tankar om ett gemensamt hus för handikappade. Några andra funderingar fanns även med men förslaget om undersökning om det gemensamma huset röstades fram och Allmänna arvsfonden tillskrevs där vi fick gehör för det förslaget.

Delar av den arbetsgrupp som fungerat under handikappåret bildade då en ny arbetsgrupp som fick uppdraget att undersöka om handikappprörelsen var intresserad av ett gemensamt hus och även att kolla med länets och kommunens fastighetsbolag om det fanns tomma lokaler som kunde fylla de önskemål som vi hade. Utgångspunkten var att ca 40 kontorsrum, 4-6 konferensrum, ett antal studierum/hobbyrum samt plats för ett café var önskemålet. Denna gång måste det bli något positivt av det hela, för tredje gången gillt tänkte jag. Mina tankar var redan då att det skulle finnas en reception bemannad med en värdinna som också kunde serva det referensbibliotek samt utställningslokal som skulle finnas där besökare till huset blev mottagna. En gemensam telefonväxel gick jag också och funderade på.

Vid besöket av representanter från olika fastighetsbolag fick vi några förslag såsom en tidigare skofabrik, ett nybygge med endast fyra ytterväggar, ett våningsplan i ett logement från det militära samt några andra förslag till som föll på den höga hyran. Arbetsgruppen gjorde några studiebesök för att konstatera att de inte passade våra önskemål.

Rolf Karlsson från Örebroporten föreslog då ett besök i Mellringestaden och mina första tankar var då att ett gammalt sjukhusområde som Mellringe inte kunde passa för det gemensamma huset. Vissa nedvärderande synpunkter fanns sedan tidigare i folkmun om det området. Vi åkte ändå dit för att kolla och jag hade då tankar som Askungen i den tecknade serien på julafton i TV då hon vandrar upp för trappan och tycker att allt var tråkigt men sedan hon får se klänningen var allt underbart. Samma känsla hade jag när vi kom upp på det våningsplan som var tänkt för oss och då var jag såld.

Det första uppdraget var nu utfört, att det finns lokaler för oss. Nästa steg var att få handikapprörelsen intresserad av att åter en gång flytta på sina kanslier. Landstinget ville på detta sätt erbjuda alla länsorganisationer att få gratis lokaler. Synpunkter dök dock upp från vissa länsföreningar att de skulle bli tvångsförflyttade och på så sätt splittra föreningarna och framför allt så kom det missnöjesyttringar från kommunens lokalföreningar där det sades att nu splittras handikapprörelsen. Vi i arbetsgruppen bjöd då in alla länsföreningar samt kommunens lokalföreningar till ett stormöte där det skulle avgöras om det fanns intresse att flytta till det gemensamma huset. Före omröstning beslutades att 2/3 majoritet skulle gälla för att

vi skulle flytta och efter omröstning föll förslaget med endast en röst till nejsägarnas fördel och de röster som gjorde nejalternativet som störst var kommunens lokalföreningar och där var endast HRF lokalförening positiv. Arbetsgruppen kunde nu endast konstatera att handikapprörelsen inte ville flytta och det var bara att upplösa den arbetsgrupp som arbetat så intensivt för denna gamla vision om en gemensam boning för oss funktionshindrade.

Landstinget med Martin Lind i spetsen var dock av annan uppfattning och gav Carina Falk i uppdrag att sammankalla samtliga ordförande eller annan person som hade mandat att svara för respektive länsförening, till ett stormöte för att fortsätta diskussionen om en fortsättning i husfrågan.

Denna gång var det lite mer positiva tankar och organisationerna enades om att packa ner sina respektive kanslier och invänta flytten. Vid detta möte tillsattes också en arbetsgrupp bestående av fem personer som var intresserade av att fortsätta arbetet med ”Handikappens hus”. Vi fem som fick uppdraget var Lars Johansson, Yvonne Nordlund, Eva Rüden, Maria Andersson samt jag själv. Vi fick förtroendet som personer och alltså inte som representanter för organisationer eller grupperingar.

Någon ska ju fungera som ordförande eller sammankallande. Den rollen fick jag. Till arbetsgruppen adjungerade vi facketts personalrepresentant Margareta Persson. Syftet med att ha med facket i flyttkarusellen var att all personal inte var 100-procentigt intresserad av att återigen flytta sin arbetsplats. Ett antal organisationer var heller inte helt överens om att flytta. En synpunkt var att varför ska vi flytta ut till obygdén långt från stan där vi inte har nära till affärer. Spontanbesöken skulle utebli. Ibland kan 4 km

vara en lång sträcka.

Hur kan vi få de ointresserade involverade i flytten, funderade jag på, och la fram förslaget att bilda ett antal arbetsgrupper som fick lägga fram förslag på olika områden. Arbetsgrupperna gjorde ett bra arbete och la fram många bra lösningar och förslag i det gemensamma användandet av lokaler och utrustning.

De personer som var mest missnöjda med flytten har nu efter flytten blivit de mest positiva när vi nu kommit på plats i Mellringestaden. Nu när vi äntligen funnit den fastighet som vi länge sökt ska den också anpassas för allas olika behov och funktionshinder. Att ledarhund för synskadade och personer med astma och allergi ska ha samma förutsättningar att vistas i den gemensamma korridoren var en svår uppgift, kan man tänka, men med litet fantasi från oss själva och med fastighetsförvaltaren Örebroporten löstes problemet med en luftsluss. Det blev då två sidor av korridoren varav den ena sidan fick arbetsnamnet den sanerade delen och den andra delen blev då självklart den osanerade delen. Detta var en anpassning men ännu återstod det fler jobb som måste utföras och i det arbetet använde vi oss av de riktlinjer som Handikappombudsmannen sammanställt i en faktabok. Örebroporten hade inga invändningar mot våra önskemål om anpassningar och korridoren blev snart en byggarbetsplats där väggar och dörrfoder målades i kontrasterande färger, dörrar vändes, golvmattor lades och i korridoren infogades ett ledstråk i mitten, handikapptoaletter installerades och hiss med talfunktion monterades in i det tomma hisschaktet.

Yvonne som gått en utbildning i tillgänglighetsfrågor följde arbetet

med sina granskande ögon. Eftersom vi alla skulle kunna vistas gemensamt i huset så var det viktigt att det mesta som gjordes var i dubbla uppsättningar, det vill säga två olika ingångar, personalrum, konferensrum samt toaletter.

Arbetsgruppen för fördelning av kontorsrummen påbörjade sitt arbete med inriktning att organisationer med anställd personal erhöll egna rum och de som använder sina utrymmen på kvällstid och även ibland under dagtid fick dela rum med en eller flera organisationer.

Arbetsgruppen för arkiv och förråd monterade ner arkivhyllorna på Drottninggatan och såg till att de monterades upp i det arkivrum som finns i källarplan. De skrev också regler hur det gemensamma arkivutrymmet ska användas.

Arbetsgruppen för organisation presenterade ett förslag på placering av maskinell utrustning såsom fax och kopieringsmaskiner. De la också fram en modell på parkeringsytor för anställdas och besökares bilar. De undersökte också olika leverantörers kaffeautomater samt tog in prisuppgifter.

Data- och telegruppen tog in offerter på telefonväxlar och kollade intresset för ett gemensamt domännamn i organisationernas e-post.

Alla resultat från de olika arbetsgrupperna presenterades vid ett stormöte där beslut togs i vissa fall och en del förslag förkastades. På stormötet hade tidigare beslutats att telefonväxeln skulle anskaffas vilket också gjordes och för att leverantörens papper skulle kunna undertecknas av ansvariga personer i styrgruppen fick vi mandat att ombilda styrgruppen till en interimstyrelse och utse två personer med fullmakt att teckna firman. Något

organisationsnummer hade vi ej vid detta tillfälle och vi lånade då organisationsnumret av HSO.

Inflyttningen till Mellringe påbörjades i mitten av mars och fortsatte sedan under maj. Några flyttade in under augusti. En del organisationer var osäkra på inflyttningen men under hösten har de som tidigare varit osäkra bestämt sig för flytt och innan årets slut var de på plats.

Invigningsfestligheterna som vi hade den 4 juni blev en trevlig tillställning med massor av besökare. Regnet som föll den dagen innebar att de tänkta utomhusaktiviteterna fick hållas under tak i aulan vid Café Athena. Trångt var det, men finns det hjärterum så...

Leif Eriksson

Synskadades Riksförbund

Historik över BrukarHusets tillkomst

Vid ett möte med läns-handikapprådets referensgrupp den 23 augusti 2000 tillsattes en arbetsgrupp bestående av Bodil Grek, Hjärnkraft, Leif Eriksson, SRF, och Stefan Martinsson, DHR för att sammanställa underlag för en ansökan till Arvsfonden om medel för att starta ett "Brukarstödscentrum" i Örebro län.

Ansökan sändes till Arvsfondsdelegationen i april 2002. Ansökan kom tillbaka från beredningsorganet, med vändande post, med önskemål om kompletteringar på en rad punkter.

Ansökan och begäran om kompletteringar lämnades till mig av Leif Eriksson under hösten. Jag läste och begrundade men kunde inta hitta några bra vägar för att lösa uppgiften.

I samma tid så började arbetet med att förbereda Europeiska Handikappåret 2003. Jag var på ett möte på Kommunförbundet som ombud för Nora kommuns HKR och dit var endast kommun- och landstingsfolk och HSO kallade. Jag framförde att i Örebro län så var inte alla handikapporganisationer medlemmar i HSO. Då ville man ha en arbetsgrupp som företrädde hela handikapprörelsen och så skulle man kalla från samtliga fem grupperingar inom handikapprörelsen.

Det beslöts omgående att så skulle ske och kommunförbundets representant som var sammankallande till mötet beklagade att de direktiv som kommit från Kommunförbundet centralt bara hade nämnt HSO som part i firandet av Handikappåret 2003.

Arbetet och verksamheten under Handikappåret 2003 är i dag historia men under hela året så var mottot för arbetsgruppen att det skulle ut-

mynta i något bestående och inte endast stanna vid en uppräckning under pågående år.

Vi hade ju fått pengar både från EU och Allmänna Arvsfonden till verksamheten.

Arbetsgruppen hade ett mycket sparsamt upplagt program. Inte så att det var litet utan att det var en stor ideell insats och mycket sponsring, så när året var slut så var det lite pengar kvar.

Vid ett möte den 9:e februari 2004 diskuterades olika förslag till aktiviteter för att nollställa kontot med bidragen för handikappåret. Bland annat föreslogs en "Popkonsert" på Conventum. Det beslöts att vi skulle grubbla och mötas åter den 10 mars.

Jag är ingen älskare av Popmusik och natten till den 10 mars var en natt med värk och utan sömn. Jag grubblade också på den tänkta musikfesten på Conventum. Kan man inte använda pengarna till något varaktigt istället, tänkte jag. När sista tonen har klingat ut är ju pengarna och festen slut.

Jag kom på att den gamla ansökan om pengar till ett "Brukarstödscentrum" kan man nog damma av och omsätta i en utredning om ett gemensamt hus för hela handikapprörelsen i Örebro län.

Sagt och gjort. Jag begärde ordet så snart mötet den 10 mars var öppnat och framförde mitt förslag att vi skulle kontakta arvsfonden och be om tillåtelse till att använda överblivna pengar för att utreda frågan om en gemensam lokal för hela handikapprörelsen.

Förslaget godtogs omgående av samtliga deltagare på mötet. Om det kom an på att de visste min inställning till "Popmusik" kontra dragspel eller

om det var för att de ansåg målet bättre diskuterades aldrig.

Carina Falk kontaktade Arvsfonden samma dag och fick omgående löfte att kunna omdisponera pengarna för en utredning om ett ”Brukarnas Hus” i Örebro län.

Carina kontaktade Landstingsfastigheter, Kommunfastigheter ÖBO och Örebroporten och frågade vad de hade för lokaler som var lediga eller skulle bli lediga det var ju på gång med nedläggning av skolor i Örebro.

Allt flöt i snabb takt. Vi bestämde tid med Örebroportens ombud Rolf Karlsson för ett besök på gamla I 3. Vi tittade på en våning där. Det var ett antal skolklasser inhyrda där under renoveringen av deras ordinarie skola, men lokalerna skulle sedan vara lediga.

Efter besöket på I 3 fortsatte vi till Mellringestaden för att titta på en våning på Mellringevägen 120.

Där är vi kvar!

Det blev många turer innan vi landade, men nu är vi där. Jag tror att alla trivs och själv känner jag att det mest bestående arbete för Handikapprörelsen i Örebro län som jag har medverkat med under mina år, är att avstyra en ”Popkonsert!”

Lars Johansson

De Handikappades Riksförbund

Fördelarna med ett gemensamt hus

När jag för första gången – vid ett LHR:s referensgruppsmöte – fick vetenskap om den grupp inom landstinget som tillsammans med representanter från handikapprörelsen skulle arbeta med frågan om en samflyttning av handikapporganisationerna till ett och samma hus, blev jag personligen mycket glad. Jag tyckte inte att den lokal som min förening Hjärnkraft hade på Klostergatan, riktigt bra fyllde sin funktion. Den låg inte bra till med tanke på de parkeringsmöjligheter som fanns och kostnaderna för den enskilde för detta. Vi är en länsförening vilket medför att våra styrelseledamöter kommer, oftast med bil, från skilda hörn av länet. De flesta har haft svårt att få parkeringsplats inför våra möten. De har också alltid fått gå ut och fylla på mera pengar i parkeringsautomaten mitt i sammanträdet.

Vår föreningslokal var ett litet rum som vi delade med Föreningen Autism. Vi hade inte möjlighet att själva skaffa ett telefon- eller dataabonnemang på grund av föreningens ekonomi. Ett av våra högst prioriterade områden var att kunna bli nådd av allmänheten. Att de som så önskade skulle kunna få kontakt med någon av oss i styrelsen på en viss utsatt dag och tid i veckan. De flesta i styrelsen hade – och har även idag – ett lönearbete vilket medförde att de inte hade möjlighet att vara tillgängliga när och hur som helst.

Jag fick möjligheten att, tillsammans med vår dåvarande ordförande Bodil Grek, vara med på några av de referensgruppsmöten som lokalgruppen tillsammans med landstinget ordnade. Vi var också med och tittade på de tänkta lokalerna i Mellringe och tyckte att det skulle passa vår förening bra.

När jag sedan i november månad fick höra att ett möte hade resulterat

i ett ”rent kaos” då handikapprörelsen inte kunde hålla sams i denna fråga blev jag ledsen. Allt för många tänkte nog bara på sitt och sin förening. De tänkte inte på allt positivt som trots allt skulle kunna komma ut i slutändan av en samflyttning. Jag blev sedan glad när jag fick höra att politikerna bestämde att denna lokal i Mellringe skulle det bli och inget annat. Bra att politikerna tog detta beslut och fick ett slut på historien så att en flytt äntligen skulle kunna ske. Alla länsföreningar skulle få plats och lokalföreningarna i mån om plats. Jag själv involverades i flytten då jag satt som vice ordförande i läns HSO. Och vår ordförande Yvonne Nordlund var med i styrgruppen som bildades den 4 november 2004.

Hjärnkraft fick ett rum att dela med fyra andra föreningar. Föreningar vars medlemmar har ungefär samma problem som våra medlemmar: Föreningen Autism, Föreningen Attention, FPS (föreningen för psykiatriskt samarbete) och Epilepsiföreningen blev de fyra föreningar som vår förening skulle dela rum med. Alla dessa träffades först före flytten och gick igenom vad som var och en skulle ta med sig. En av föreningarna hade en dator som alla i rummet fick tillgång till. Vår förening hade flera hyllor som kom väl till pass i den nya lokalen. Efter flytten hade alla fem föreningar också en träff där vi kom överens om hur vi tillsammans skall hantera lokalen. Vi har ordnat ett schema över när lokalen är upptagen av sammanträden. I lokalen har vi nämligen ett rätt så stort sammanträdesbord med stolar där vi kan ha våra styrelsemöten. Vår förening har köpt in en skrivare till datorn.

Att dela lokal med andra föreningar på detta sätt är bland annat en

kunskapsmässig fråga. Vi får möjlighet att känna andra föreningsledamöter och även att känna igen deras funktionshinder och på detta sätt få en större förståelse av våra olika funktionshinder. Så att vi inte bara ser våra egna problem. Vi har möjlighet att hjälpa varandra och se möjligheterna i ett samarbete över gränserna.

Vår förening fick nu äntligen ekonomisk möjlighet att köpa en telefon samt skaffa en e-mailadress så att vi nu kan nås av medlemmar och andra intresserade av vår verksamhet. Vi har nu också fått möjlighet att hjälpa en medlem som behöver träning efter sin sjukdom genom att den personen kan sitta och träna på vår dator, kolla vår post samt svara på vår telefon under vår telefontid en dag i veckan. Detta hade vi inte kunnat göra om vi bott kvar på Klostergatan. Även om vi inte hade denna person, som ställer upp helt ideellt, så skulle någon av oss i styrelsen som har förtidspension, kunna vara i lokalen under denna tid och passa telefonen.

Flytten medförde också en större möjlighet för vår förening att kunna marknadsföra sig på olika sätt. Det har redan gett resultat. Vi har lyckats att få ännu fler medlemmar att ansluta sig till vår förening. Vi kommer att kunna upprätta en hemsida genom att vi har en skadad styrelseledamot som gått en sådan utbildning. Allt detta har följt med vår flytt.

Våra styrelseledamöter är också glada över att de nu inte längre behöver leta efter parkeringsplatser vid våra sammanträden. Eftersom det finns så många sammanträdeslokaler i huset så kan vi även ha andra aktiviteter där när vi så behöver. För det mesta brukar våra aktiviteter – som är riktade mot våra skadade medlemmar – hållas någonstans ute på stan eller på

någon plats i länet.

Personligen tycker jag att det har varit bra med en flytt trots en massa strul runt omkring. Sådant hör alltid till när så många flyttar samtidigt. Av sådant kan man lära mycket. Jag ser bara positivt på att vi nu befinner oss i BrukarHuset där jag fått möjlighet att lära känna så många andra aktiva inom handikapprörelsen. Personer som jag kanske aldrig någonsin hade fått lära känna. Jag tror också att så småningom kommer handikapprörelsen i länet bli mera enad och sammansvetsad bara vi får tid att lära känna varandra och våra olika funktionshinder. En handikapprörelse som blir stark och en bra förhandlare mot landstinget.

När handikapprörelsen i länet har lärt sig att se det som förenar oss och inte det som skiljer oss åt kommer den att bli stark och jag tror personligen på att detta kommer att ske. Att glömma allt gammalt groll och gå vidare. Man måste träffas, ha en dialog och respektera varandra. Det tror jag att denna flytt har gett oss alla en möjlighet till. Det hade nog inte gått om vi bott åtskilda på flera olika adresser i Örebro län.

Pia Delin Stadig

Hjärnskadeförbundet Hjärnkraft Örebro län

Lokalprocessen för att realisera BrukarHuset

Det hela startade med en förfrågan från Carina Falk på Landstinget om vi på Örebroporten Fastigheter hade några lämpliga lokaler för cirka 40 föreningar som tillhörde handikapporganisationer inom länet.

Vi föreslog två alternativ. Dels Grenadjärstaden och dels Mellringestaden. Vi bestämde träff den 13 maj 2004 utanför kasern Lund, Kaserngården 2. Lokalen i fråga ligger på plan 4 och har två entréer och en hiss. Det kom fram när vi stod och resonerade, att behovet var 2 hissar eftersom personer med allergi mot till exempel pälsdjur inte kan åka i samma hiss som övriga. Jag föreslog då ett besök i Mellringestaden som var vårt förstahandsval att erbjuda, men man ville testa Grenadjärstaden på grund av läget.

En av anledningarna till att vi tyckte Mellringestaden var bättre var dels att det är lokaler byggda för att vara lättillgängliga eftersom det är ett gammalt sjukhusområde samt att denna nya verksamhet skulle vara något positivt för området. Det är ett område som i grunden är handikappanpassat med asfalterade gångvägar, ramper, breda dörröppningar och närhet till parkeringar. Det tyckte vi var ett bra utgångsläge.

Arbetet inleddes med att Carina Falk bildade en referensgrupp med representanter från några av handikapporganisationerna och vi från Örebroporten var med som fastighetsägare. Där arbetades fram hur kraven på de nya lokalerna skulle utformas i grova drag. Därigenom kunde vi från Örebroporten jobba vidare med mer detaljutformning för att ha ett underlag för hyreskontraktsförslaget samt att se om det var möjligt att utforma ytorna för den nya verksamheten. Vi på Örebroporten kunde presentera ett kontraktsförslag som var intressant och det blev starten på att sjsätta projektet.

Under denna period hölls ett medlemsmöte där det skulle presenteras för alla olika intresseorganisationer vad som var på gång. Detta möte ägde rum 15 juni 2004 ute i Mellringestaden. Vi var med och presenterade hur vi skulle anpassa lokalerna. Referensgruppen skulle övertyga alla föreningar att detta var det bästa alternativet. Det var bitvis ett stormigt möte men det togs inget beslut att acceptera denna lösning, utan alla föreningar skulle fundera på sin kammare. Det blev ett nytt medlemsmöte den 17 augusti där det skulle röstas och då ratades förslaget. Luften gick då ur projektet men efter en del lobbyverksamhet så kallades det till ett nytt möte den 25 augusti där referensgruppen var sammankallande. På detta möte bestämdes det att projektet skulle genomföras. Då vidtog den praktiska delen av arbetet vilket innebar en hel del möten där det bollades idéer och förslag. Under senhösten kom själva den praktiska delen av arbetet igång. Då var tidplanen att man ville börja flytta in under januari-februari 2005.

Det som gjordes med lokalerna var att vi skapade förutsättningar för två oberoende entréer, vilket i sin tur gjorde att vi fick installera en ny hiss med extra stor korg för att få plats med permobil. Hisskorgen utrustades med såväl reliefskrift som blindskrift. Vi byggde två nya extra stora HWC, den ena utrustad med både taklyft och spolning för personer med stomi.

Vi arrangerade en sanerad del där särskild hänsyn togs till elallergiker, astmatiker osv. Vi gjorde en slussfunktion mellan den sanerade och osanerade delen av korridoren. Vi valde färger med hänsyn till allergiker, det kontrastmålades på väggar, golvsöcklar och runt dörrhandtag, det lades in kontraster i golven, det monterades en uppställningsanordning så att man

kan låsa dörren mot väggen så synskadade inte ska gå in i dörren, dörrgångar ändrades för att passa bättre, det målades avvikande färg på trappsteg. Vissa lokaler utrustades med hörselslingor. Akustikplattor monterades i konferensrum, brandlarmsdon byttes till ljud och ljus. Ljudfyr monterades utanför entré, automatiska dörröppnare monterades på entrédörrar. Parkeringar för handikapplatser fixades till samt en mängd andra anpassningar som jag inte preciserar.

Alla dessa åtgärder togs fram i det nära samarbete som vi hade med referensgruppen. Vi försökte vara lyhörda inför de önskningar och de krav som kom fram under processen. Referensgruppen var med hela tiden.

Vi fick tips på dokumentation som fanns att tillgå, vi var i kontakt med syncentralen, audiologen samt personer inom ÖLL som har erfarenhet av liknande anpassningar.

Men som sagt det mesta kom från de olika organisationer som skulle flytta in i sina nya lokaler.

Vi på Örebroporten värderade nyttan av att få denna hyresgäst till området. Dels fanns en naturlig koppling till en annan hyresgäst, Specialpedagogiska Institutet, dels skapade det nya arbetstillfällena i området vilket kunde skapa bättre förutsättningar för områdets lunchrestaurang. Vi får också möjlighet att visa upp den fina miljö som finns i Mellringestaden. Vi som fastighetsägare värderar långsiktiga relationer som skapar förutsättningar för nya verksamheter där vår del är att vara lyhörda och skapa ändamålsenliga lokaler.

Vi hoppas att vi genom detta projekt banat väg för att fler ska skapa

lokaler för alla.

Inflyttningen var under april 2005 alltså nästan ett år efter vårt första möte, det var en ganska krokig väg fram men otroligt lärorikt och rolig resa.

En stor invigning hölls den 4:e juni 2005 i aulan i Mellringestaden med över hundra personer.

Rolf Karlsson

Örebroporten Fastigheter AB

Bildtext ovan:

Huset har handikappanpassade toaletter. Den ena är utrustad med lyft.

Om vikten av samverkan

Det är nog ingen hemlighet att handikapprörelsen i Örebro län under lång tid har präglats av interna motsättningar. Även om idén om en samlad handikapprörelse länge har haft ett starkt stöd så har varje försök att realisera detta fallit, och det oftast på grund av interna stridigheter. Mot denna bakgrund har alla försök att samlokalisera och ena handikapprörelsen av många betraktats som ett omöjligt uppdrag.

Inom landstingspolitiken ser vi många fördelar med en enad handikapprörelse. I Örebro län finns idag ca 40 olika handikapporganisationer på länsnivå. Att föra dialog med var och en av dessa och att försöka sammanfoga alla olika viljor och intressen till en kompromiss som alla kan acceptera är en näst intill omöjlig politisk uppgift. Även om varje organisation har sina specifika intressefrågor så finns det många frågor av bredare karaktär som går igen i alla organisationer. Det kan handla om tillgänglighet, bemötande och diskriminering. Om handikapporganisationerna kan samarbeta i vissa frågor och presentera gemensamma förslag så är det betydligt lättare att få genomslag än om varje enskild förening driver sina frågor var för sig. Föreningar som samarbetar blir starkare.

En stark handikapprörelse ser vi från landstingspolitikens sida som en viktig tillgång i arbetet med att förbättra kvalitén i det uppdrag som landstinget har fått från medborgarna. Erfarenheten visar att besluten blir bättre när brukare och medborgare medverkar i beslutsprocessen. Ett exempel är den tidigare ritningsgranskningsgruppens arbete, där synpunkter på ritningsstadiet besparar landstinget dyra ombyggnationskostnader när det i praktiken visar sig att man har byggt upp hinder för människor. Ett

annat exempel är när företrädare för olika funktionshindergrupper testar hur anpassningar fungerar i praktiken. En hörselslinga kan till exempel ha fullgod funktionalitet utan att för den skull fungera för den enskilde brukaren eftersom en fläkt stör signalen från slingan. Listan av exempel på situationer där företrädare för handikapprörelsen utifrån sin kunskap aktivt medverkar till en merkvalitet i landstinget kan göras oändligt lång.

När handikapporganisationerna samarbetar kring olika projekt sker det under. Det har vi i Örebro län kunnat se många exempel på. Ofta räcker det att skapa förutsättningar för samarbete. Sedan rullar det på av sig självt. Hos handikapprörelsens företrädare finns en inneboende vilja till konstruktiv samverkan. Att det inte alltid blir så konstruktivt beror inte på frånvaron av denna vilja, utan på närvaron av andra, oftast personliga, motsättningar. Dessa personliga motsättningar beror, i sin tur, oftast på missförstånd. Och för att förlänga slutledningskedjan – missförstånden beror ofta på frånvaron av kommunikation. Frånvaron av kommunikation beror på långa avstånd.

Idén med en samlokaliserad handikapprörelse i ett eget BrukarHus går ut på att minska avståndet och öka kommunikationen mellan organisationerna. Att ingjuta känslan av att sitta i samma båt. En känsla av gemensamt ansvar och samhörighet. Redan nu har samlokaliseringen påverkat samarbetsklimatet mellan organisationerna. I korridoren och i fikarummet pågår ett betydligt mer avslappnat samtal än vad den tidigare särlokaliseringen kunde åstadkomma. Möjligheten har plötsligt uppstått att spontant kunna pröva idéer med andra föreningar. Det är lättare att kommunicera

med någon i dörren bredvid eller vid kaffeautomaten än med någon som befinner sig i andra änden av stan. Telefon i all ära, men ingenting slår den sociala närheten som förutsättning för att bygga samverkanslösningar.

Att tillskapandet av Brukarhuset är en viktig händelse för handikapprörelsen i Örebro Län kan nog de flesta skriva under på. Och att vägen från en geografiskt splittrad handikapprörelse till ett brukarhus har varit lång och snårig illustreras inte minst i de beskrivningar som ges i den här antologin. Vägen har löpt fram genom olika landskap och varierat i beläggning och antal filer. Ibland har den gått genom berg i borrhade tunnlar, ibland över djupa avgrunder på uppbyggda broar. I den här antologin har en del passager fått en mer ingående beskrivning, och bland dem återfinns mötet på Grenadjärstaden, då en majoritet av de närvarande organisationerna röstade emot förslaget att tillskapa ett brukarhus i Mellringestaden.

Det är nog ingen överdrift att beskriva denna fas som ett kritiskt ögonblick för möjligheten att fortsätta på den inslagna stigen mot ett brukarhus. Dels därför att luften helt hade gått ur de krafter som verkade för en sådan utveckling och dels därför att möjligheterna att hitta en lokallösning som motsvarade de krav som ställdes upp i och med omröstningen inte fanns och inte heller skulle komma att finnas under överskådlig tid framöver.

I detta skede ställdes politiken inför ett avgörande val. Skulle vi låta handikapprörelsen sjunka ihop och cementeras i interna motsättningar, förstärkta av besvikelsen efter detta möte – eller skulle vi gå in och styra upp processen, med risk för att bli ifrågasatta för att ha frångått de viktiga demokratiska principerna? För min del var valet enkelt. Att låta utveck-

lingen ha sin gång efter det mötet hade fått så orimliga konsekvenser att snart sagt varje annan lösning hade varit bättre. Och med erbjudandet om ett brukarhus i Mellringestaden fanns ändå en god lösning.

De två stora nackdelar som framhölls vägde lätt mot fördelarna. Avståndet till centrum är och förblir ett hinder, men de allmänna kommunikationerna är goda och staden växer i alla riktningar. Avståndet till centrum har också fördelar. Tillgången till parkeringsplatser, den vackra omgivande miljön och möjligheterna att expandera lokalmässigt är positiva faktorer som inte hade kunnat uppnås med en mer central placering.

Stadsdelens historiska associationer till en stor mentalvårdsinstitution utgjorde den andra stora bristen. Kritikerna ville inte att handikappörelsen skulle förknippas med den verksamhet som bedrivits tidigare i Mellringe. Än idag är kopplingen mellan Mellringe och mentalvård en levande association för många örebroare. Men utvecklingen i Mellringestaden håller på att tvätta bort den stämpeln. Grannarna till BrukarHuset är idag inte stora mentalvårdsinstitutioner, utan skolor, daghem och även en statlig myndighet.

Processen har varit lärrik på många olika sätt. Det har att göra med att det inte bara varit en process, utan flera olika processer. Flera filer, för att återknyta till väg-analogin. Utmaningen har inte bara handlat om att få varje process att flyta på för sig, utan också om att få de olika händelseförloppen att passa in i varandra.

Den politiska processen har varit förhållandevis oproblematiske. Jag har inte mött några allvarligare partipolitiska motsättningar. I beredningen för

funktionshinder och hjälpmedel har vi varit helt överens om tagen.

Huvudprocessen har handlat om att få handikappörelsen att gå åt samma håll. Här var det viktigt att formulera eller åtminstone identifiera det övergripande målet. Alla föreningar var överens om att ett gemensamt hus var något eftersträvansvärt. Man var också överens om att den rådande modellen för stöd till handikapporganisationernas lokaler var inkonsekvent och orättvis. Men när det konkreta förslaget på lokaler presenterades såg man massor av konkreta problem. I diskussionerna gjordes ingen urskiljning mellan långsiktiga och angelägna mål och kortsiktiga, mindre viktiga hinder.

I en sådan situation som inträdde i och med mötet i Grenadjärstaden hade politiken ett särskilt ansvar att träda in och styra upp. Relationerna mellan handikapporganisationerna var då så infekterade att ingen enskild organisation hade kunnat ställa sig upp och ta det övergripande ansvaret. En lärdom från den här processen blir att stora förändringar av det här slaget underlättas av att en utomstående part går in och tar på sig ansvaret för förändringen. Detta ansvar måste åtföljas av lyhördhet och respekt, tydlighet och långsiktighet.

Att den utomstående organisationen tar det övergripande ansvaret innebär inte att det är den som också ska genomföra hela processen. Så har vi inte heller arbetat. Genomförandet ligger och har legat på handikapporganisationerna. Ledorden har varit delaktighet och ansvar. Alla handikapporganisationer skulle ha insyn och medbestämmande i processen.

Men med detta följer också ansvarstagandet som en naturlig konsekvens. Får man vara med är det mycket lättare att acceptera när det inte blir

precis som man själv vill. Man har ju i alla fall fått en rättvis möjlighet att påverka. Resultatet har också visat att en demokratisk och inkluderande arbetsprocess är ett bra och effektivt sätt att komma fram till kloka lösningar.

BrukarHuset har i många stycken handlat om att hitta kompromisslösningar. Om att se och ta hänsyn till opåverkbara begränsningar, men också om att se möjligheter till smarta lösningar inom ramen för de rådande förutsättningarna. På varje punkt har handikapprörelsens företrädare visat att detta är möjligt. Får man förutsättningar att samverka konstruktivt så gör man det.

Processen att förverkliga visionen om ett gemensamt brukarhus har varit en nyttig övning i samverkan. Nu gäller det för handikapprörelsen att hitta nya projekt att samverka kring. Som förtroendevald och ”motpart” ser jag fram emot konstruktiva och givande samtal med en stark och enig handikapprörelse.

Martin Lind

Ordförande i Länshandikapprådet och i
Beredningen för funktionshinder

www.orebroll.se

Ledningskansliet, Örebro läns landsting, Box 1613, 701 16 Örebro.
Besöksadress: Eklundavägen 2, Örebro. E-post: orebroll@orebroll.se
Telefon 019-602 70 00, telefax 019-602 70 08